

3. דויד וליזה (ארצות-הברית)

4. גירושין נוסח איטליה (איטליה)

ג'וב תשכ"ג * הסרט הטוב

נגמר ברגמן הגדול, שרק לפני שנה היה 'האיפנה', לא הצליח עוד השנה להיות 'קד משיכה'.

תופסים את הפרנציפ!

אם היה זה רק מקרה, או שמה קיימת חוקיות מסוימת במנהגי הליכי של הצופה הישראלי אל הקולנוע? תופעה אחת שהתחוללה השנה יכלה לתת תשובה על שאלה זו. תשכ"ג היתה גתו של באון הקולנוע היפני, אקירה ירוסאבה. בתחילת השנה הוצג סרטו **יבשת הסמוראים**, שהתגלגל במשך גים במחסנים כאבן שאין לה הופכין. ה'יפה הישראלי גילה את קורוסאבה והש' להב. שבעת הסאמוראים נחל הצלחה. אולם יד בטרם ירד מהבד, הועלה סרט אחר של ירוסאבה — **יוג'ימבו**, ולקראת סוף ה'נה הוקרן גם סרט שלישי בטריילוגיה סאמוראית — **סנג'ורו**. יוג'ימבו עוד צליח להחזיק מעמד מספר שבועות. סני ורו הורד מהבד בתום שבוע בו הוצג פני אלמות ריקים.

היתה זו תופעה שדמתה למה שאירע רטי אינגמר ברגמן. לפני שנתיים, כאשר

שחקן-מישנה השנה
גורג צאקיריס
סיפור הפרברים

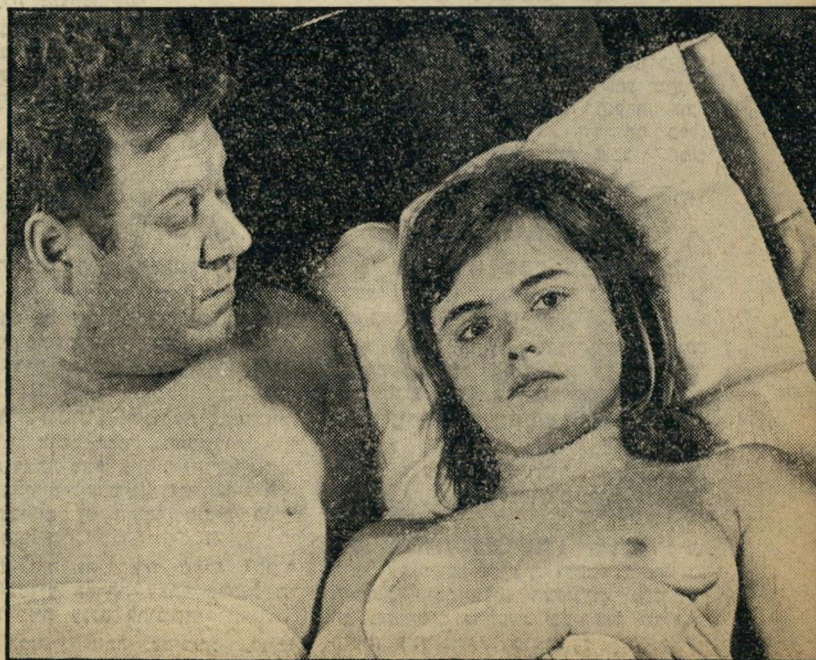

שחקנית-מישנה השנה
רומי שניידר
המשפט

גילה הצופה הישראלי את ברגמן, הוא הדך אותו לאיליו. תוך זמן קצר החלו להלעיטו בברגמאניה כמעט מדי חודש. ככל שהוצג יותר, כן משך ברגמן פחות. גורל דומה עלה גם בחלקם של אנטוניוני ויכ הני הגליהחדש של הקולנוע הבריטי. כי שנה הידומת היו סרטיו של אנטוניוני, אבאנטורה והלילה, הצלחות קופתיות. סרטו השלישי, **ליקוי חמה**, שהוצג השנה, נחל מפלה. פרטיהם הראשנים של אנשי הנל החדש הבריטי, מקום וצמרת, הוצאי שבת ובוקר יום ראשון, משכו קהל רב בזכות סיגנונם החדש. המספרים הבאים בסידרה זו, כמו **קורמיק שני רבש**, **כדירות לעד**, **רים** או **נשימה אחת שני ימים**, שהוצגו השנה, הדלו לעניין באימה מידה.

הלקח המסתבר מכך הוא ברור. הצופה הישראלי הכמיצע הוא נכון דיו ומתקדם, עיניו פקוחות לחידושים וליבו פתוח לבשרי רות של דה הקולנוע החדש הבתפשטת בעולם. אולם הוא עדיין אינו בשל להאמין בה ולסנווד לה. הוא מוכן לבלוע אנטוניוני אחד בים של קומדיות וסרטיפשע זולים, מוכן ללעוס ברגמן בין מלודרמה יחגית למערבון הוליבודי. הוא מוכן לתבל את (המשך בעמוד 20)

* הסרט הרע תשכ"ג * הסרט

3. השבדית והאהבה (שבדיה)

4. היפוליטה היפה (איטליה)